

TÁJÉKOZTATÓ A SZÓTÁR HASZNÁLATÁHOZ

A szócikkek felépítésében az előző magyar–finn szótárak hagyományait követtem. A névszóknál a címszó egyes szám alanyesetben áll. Vannak azonban olyan névszók, amelyek csak többes számban vagy legtöbbször többes számban használatosak, ezeknél a többes nominativus a címszó, és ezt jelzem is a *tb* rövidítéssel. Az igéknél a címszó a magyar szótárírás hagyományainak megfelelően kijelentő mód jelen idő egyes szám 3. személyű alak, finn megfelelője pedig szintén a hagyományoknak megfelelően az I. infinitivus.

A címszót követi, ha szükséges, kiejtésének jelölése: **méh** [mé]. A kiejtést szögletes zárójelben közlöm. Ugyancsak így járok el, ha a finn megfelelő kiejtését kell megadnom.

A kiejtés után következik a címszó szófajának megjelölése, ha erre valamilyen okból szükség van.

A magyar szó jelentéskörét számozással különítettem el. Római számokkal jelölöm a szófajilag szétválasztható jelentésköröket, a jelentésváltozatokat pedig arab számokkal.

A címszóra vonatkozó kifejezéseket a számozással elkülönített jelentéskörökbe soroltam be. A jelentések szóhasználati megkülönböztetését szögletes zárójelbe tett, dőlt betűvel szedett magyarázatok segítik. Pl.: **szegénység 1.** [állapot] köyhys **2.** [szegény emberek] köyhálistő. Ugyancsak szögletes zárójelben közlöm a vonzatokat.

A tildét (~) a címszónak a kifejezésekben való változatlan megismétlődésének jelzésére használom. Nagy kezdőbetű után közvetlenül járuló tilde azt jelenti, hogy a címszót a kifejezésben nagy kezdőbetűvel kell írni. Ha a névszó utolsó magánhangzója a megadott példában megnyúlik, akkor ezt a tilde fölé tett vesszővel, az ún. ékezetes tildével jelölöm. A vesszőt (,) a magyar szó vagy kifejezés egyenértékű finn megfelelői közé teszem. A vesszőnek tehát a szótár magyar és finn szövegeiben nincs mondattani szerepe, vagyis nincs kitéve a vessző ott, ahol a helyesírás azt megkívná. Ha mégis valamilyen ok miatt szükséges a vessző feltüntetése, kerek zárójelbe foglalom. Az egyes kifejezéseket pontosvesszővel különítem el egymástól. Amikor a példaként megadott szókapcsolatnak két jelentése van, *a)*-val és *b)*-vel jelölöm. A római vagy arab számokkal szétválasztott kifejezések közé nem tettem írásjelet. Kérdőjelet és felkiáltójelet csak a finn értelmezés után teszek, ezek tehát az értelmezett magyar szöveghez is hozzátartoznak. Kerek zárójelet akkor is alkalmazok, ha közelebbi magyarázatot foglal magában, vagy ha a magyar szó vagy kifejezés, illetőleg a finn értelmezés olyan részét jelzi, amely ki is tehető, el is hagyható a jelentés megváltozása nélkül.

A ferde, dőlt vonal (virgula) a vele kapcsolt szavak vagylagosságát, egyenértékűségét jelzi. Az **addig** szócikkben az áll: *siihen asti/saakka*. Ez azt jelenti, hogy a *siihen asti* és a *siihen saakka* egyenértékű kifejezések. A virgula szerepelhet összetett szavak azonos elemeinek megismétlése helyett is. Például a **számlap** szócikkben ezt olvassuk: *numero-/kellotaulu*, ebből kiderül, hogy a *numerotaulu* és a *kellotaulu* is megfelel a címszónak.

Az igei szócikkek végén közlöm **Ik**: jelzés után, hogy az ige milyen igekötővel szerepel a szótárban.